

Att se sin tunnel

Vi drabbas allt oftare av chock när vi ställs inför ondskan i världen. Vi skakas i grundvalarna och känner oss hotade. Det är ”mänskligt” att bli rädd för grym brutalitet och ondskefulla handlingar. Vi försöker att skydda oss genom olika mentala försvar. Föreställningar om den verklighet som är vår egen ”Det händer andra men inte mig” som har olika varianter ”det händer där borta men inte här i Sverige” är en annan variant. Vi måste skydda oss för att orka leva våra liv och det går inte att låta sig styras av sin rädsla. ”Jag gör vad jag skall göra och så släpper jag allt annat” är en skyddsmekanism. Den kan få en människa att svika sin medmänniska som är i nöd och befinner sig i lägenheten eller huset bredvid. Mänskligt lidande skall vara långt borta och på teve. Inte framför mina egna ögon ”jag klarar inte av det, jag vet inte vad jag skall göra”. Att vara med en annan människa kan vara svårt eller så gör vi det svårt på grund av att rädslan styr oss. Vi hamnar i ett tunnelseende och så låser det sig. Det blir krav som äter upp vår handlingsförmåga. Vi får inga alternativ och paniken kommer och med den flykten. Kravet på att vi skall vara perfekta förlamar och hindrar oss från mänskliga möten. Det som är så stort att få möta en annan människa om det nu är verkliga möten.

Att mötas utan tunnelseende och försöka se utan rädsla är något stort som idag är ovanligt. Vi har inte tid med det ”äkta mötet” för det tar tid att uppnå. Sanningen är att det tar tid att vara upptagen med sig själv i strävan efter det perfekta. Att odla sin illusion kan verka vara stimulerande för det korta perspektivet, men på lång sikt är det att gå in i ett tunnelseende. Den som blir kvar i sin tunnel dör en långsam död inuti själen och det slutar ofta med en öken liknade ensamhet. Men det går också att se hoppet som spirar särskilt nu när naturen håller på att förvandlas till vår. Vi kan som människor följa med i den förändringen och låta våra illusioner falla till marken och ta emot nya insikter som ger liv till vårt liv. Allt handlar om insikterna. Vågar vi se och avslöja vilka tunnlar vi själva är inne i och kravlar oss fram genom?

Vill vi släppa våra försvar för att växa som människor? Det är det ständiga försvaret som ligger till grund för onda handlingar. Den som har gått in i försvar kan alltid se att det är den andres fel som orsakar händelserna. Det värsta av allt är att våldsmannen tror sig tjäna Gud med sina våldshandlingar. Jag tänker på vad som händer idag och nyhetsrapportering från IS framfart.

Men det är inget nytt under vår sol. Det hände även med Jesus från Nasaret. Han som var kärleken själv och fylld av Gud blev anklagad för att vara en djävul som tjänade ondskan. Honom dödade man på grund av sitt eget tunnelseende. Hoppas vi kan bli av med vårt.

Per-Arne Bengtsson, präst